श्रुत्वा तु पार्थिवाः सर्वे दमयन्त्याः स्वयंवरम् ।
अभिजग्मुस् ततो भीमं राजानो भीमशासनात् ॥९॥
हस्त्यश्वरथघोषेण पूरयन्तो वसुंधराम् ।
विचित्रमाल्याभरणैर् बलैर् दृश्यैः स्वलंकृतैः ॥१०॥
5 तेषां भीमो महाबाहुः पार्थिवानां महात्मनाम् ।
यथार्हम् अकरोत् पूजां ते ऽवसंस् तत्र पूजिताः ॥११॥
एतस्मिन् एव काले तु सुराणाम् ऋषिसत्तमौ ।
अटमानौ महात्मानाव् इन्द्रलोकम् इतो गतौ ॥१२॥
नारदः पर्वतश् चैव महाप्राज्ञौ महाव्रतौ ।
10 देवराजस्य भवनं विविशाते सुपूजितौ ॥१३॥
ताव् अर्चयित्वा मघवा ततः कुशलम् अव्ययम् ।
पप्रच्छानामयं चापि तयोः सर्वगतं विभुः ॥१४॥

नारद उवाच ।

आवयोः कुशलं देव सर्वत्र गतम् ईश्वर ।
15 लोके च मघवन् कृत्स्ने नृपाः कुशलिनो विभो ॥१५॥

बृहदश्व उवाच ।

नारदस्य वचः श्रुत्वा पप्रच्छ वलवृत्रहा ।
धर्मज्ञाः पृथिवीपालास् त्यक्तजीवितयोधिनः ॥१६॥
शस्त्रेण निधनं काले ये गच्छन्त्य् अपराङ्मुखाः ।
20 अयं लोको ऽक्षयस् तेषां यथैव मम कामधुक् ॥१७॥
क्व नु ते क्षत्रियाः शूरा न हि पश्यामि तान् अहम् ।
आगच्छतो महीपालान् दयितान् अतिथीन् मम ॥१८॥